

[Hendriksen.]

Krigen fik man Øjnene op for, hvilken uhyre Betydning Søfarten har for Landet under saadanne Forhold. Men hverken før Krigen eller efter Krigen har Søfarten i nævneværdig Grad kunnet paaregne Statens Bevaagenhed uden som Skatteobjekt. Af alle Hovederhverv er Søfarten det, der i mindste Grad nyder Statens Støtte; og jeg tror, at Søfartens Mænd, baade de søfarende selv og Rederne, gerne ser dette Forhold bevaret. Søens Mænd vil helst klare for sig selv; og det er jo godt og rigtigt det samme.

Men her foreligger en særlig Situation, en særlig Lejlighed for Staten til at bringe Søfartens Mænd en Tak, og en Tak, der i allerhøjeste Grad er fortjent. At man i Øjeblikket bør lade det blive ved Erindrings- tegnet og ikke hertil knytte et Gavebrev, tror jeg, vil være det rigtigste, ogsaa af Hensyn til Mulighederne for at faa en Løsning og en hurtig Løsning. Jeg tror heller ikke, at det afgørende for de Mænd, her er Tale om, er selve Pengespørgsmaalet, men blot dette, at den danske Regering og derigennem hele Landet, viser dem den Erkendtlighed, som de har Krav paa for vel udført Arbejde under vanskelige og farefulde Forhold, hvor Livet var Indsatsen.

Med den Velvillie, som det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Slebsager i Egenskab af Handelsministre har vist denne Sag, gaar jeg ud fra, at det ikke vil volde Vanskeligheder at faa Sagen gennemført paa en Maade, der er værdig for Landet og tilfredsstillende for de Mænd, der skal modtage Hædersbeviset. Nu ti Aar efter Verdenskrigens Afslutning, da alle Forhold er afklarede, forekommer det mig, at det er det rette Tidspunkt til at søge dette Spørgsmaal løst. Det er jo ikke en Partisag, her er Tale om, men en Sag, der har Bud til os alle.

P. Andersen: Jeg har kun en enkelt Besværing at fremføre, en Besværing, som jeg maa antage vil blive optaget med Velvillie og Forstaaelse af de paagældende Ministre, saa meget des mere som den ligger nær op ad en Række kritiserende Artikler, der Tid efter anden har staaet i Landets Venstreblade.

Den sidste af disse Artikler fandtes i „Fyens Tidende“ i Tirsdags. Den har til Overskrift: „Historien om fire Høns eller Hr. Kontorius i Virksomhed“. I denne Artikel fortælles det, hvorledes en Gartner Trane i Kolding ansøgte Landbrugs-

ministeriet om Tilladelse til at indføre fire hvide Høns fra Holland; og efter tre Ugers Forløb fik han denne Tilladelse. Han indforskrev saa Hønsene; og da de ankom til Kolding, fik han fra Toldvæsenet Meddelelse om, at Hønsene var ankommet, men at de ikke kunde udleveres, fordi den befalede Blodprøve ikke var foretaget af Dyrslægen i Padborg; og saa længe en saadan Blodprøve ikke forelaa, skulde Toldvæsenet beholde Hønsene.

Manden satte sig hurtigt i Forbindelse med Landbrugsministeriet; og naiv, som han naturligvis var, tænkte han sig, at dette Spørgsmaal nemt kunde lade sig ordne, naar fornuftige Mennesker kom til at tale sammen om Sagen. Efter fem Dages Forløb modtog han en Meddelelse fra Landbrugsministeriet om, at man havde tilskrevet Politimesteren i Kolding, at de fire Høns uopholdelig skulde sendes tilbage til Padborg for Gartner Tranes Regning, saaledes at Blodprøven kunde blive foretaget og alting være i behørig Stand. I den mellemliggende Tid havde Gartner Trane naturligvis gaaet og fodret sine Høns, for at de ikke ynkelig skulde omkomme af Sult. Da Skrivelsen indløb, gik Hønsene med Jernbanen til Padborg og blev blodprøvet og kom tilbage igen, saaledes at Hr. Trane omsider fik sine Høns.

Det er, siger „Fyens Tidende“, en Historie, som jo nok kan kaldes morsom. Den spiller ikke nogen stor Rolle for Hr. Trane; det drejer sig jo ikke om saa særdeles mange Penge for ham; men den er et Vidnesbyrd om, hvorledes en saadan Sag behandles, naar de rigtige Kontorier kommer til at beskæftige sig med den.

Jeg læser altid med Interesse den Slags Artikler, fordi de er iøjnefaldende Vidnesbyrd om en ministeriel Mangel paa Evne til at sætte sig i Respekt indenfor egne Enemærker. Man ser jo ofte de Herrer Ministre udfolde store Fagter og mægtige Armsving paa Vælgermøder; men det lader til, at de ikke er saa kraftige indadtil, naar de trods Opfordringer Gang paa Gang i Landets Venstreblade ikke er i Stand til at sætte sig i den fornødne Respekt hos deres egne Folk, saaledes at disse sætter mere Fart i Arbejdet og betjener Landets Borgere paa en Maade, som er anstændig.

„Fyens Tidende“ slutter nu som saa ofte før sin Meddelelse med at sige, at saadanne Forhold er beklagelige, men at det heldigvis dog gaar fremad — Forholdene er ikke saa slemme nu, som de har været før, samt udtaler Haabet om — at man dog vil kunne forvente, at Autoriteterne i